

”המובן מאליו” מאת יוסף אל דרור

דמות: יוצר

אני זוכר את היום שזה התחיל, יום רגיל, מקרי, אקראי, מזדמן. שום דבר, לצורך העניין, לא קרה ולא עמד להתרחש. ואז, ברגע, כל האנשים שהיו סביב קמו והתחילו להתחתן אחד עם השני; במהירות, בטירוף; ההוא עם ההיא וההיא עם ההוא, בספיד, בקצב! רצתי החוצה, הכי החוצה שיכולתי, צעקתי: ”הלפ, הלפ!!!”. אנשים התעלמו ממני, מה זה התעלמו- התעלמו בפרינציפ! צעקתי ”הלפ, קרה משהו!!!”, מישהו צעק ”מה, מה קרה?” ”מתחתנים שם”, צרחתי, ”מתחתנים”. ”איפה?” שמעתי צעקה. ”שם, שם!” מיתרי הקול שלי הלכו להתפקע. ”תקראו למישהו, שם, שם!”

תוך כמה דקות אנשים התיישבו לידי, ביקשו שאני אראה להם. לקחתי אותם והראיתי להם. לא האמינו! עמדו שם ולא האמינו- או שהם עשו את עצמם- אבל לדעתי, הם לא האמינו, כי זה היה לא יאומן בכמה רמות, לא רק באחת.

בחורה בלונדינית- ואני מדגיש, משום מה, בלונדינית- אמרה בקול מתוח: ”צריך להביא מתנה או משהו”. ”כן, צריך להגיד כמה מילים טובות”, שמעתי קול מאחורי, ”צריך להגיד משהו. שמישהו יגיד משהו, יגיד משהו, יגיד משהו”. אנשים צחקו. צחקו, ולא סתם: צחקו שיניים, צחקו עיניים, צחקו גוף. גם אלה שהתחתנו וגם אלה שלא. הרגשתי שעובדים עלי. שאלתי: ”עובדים עלי? מה קורה?” צעקתי. צחקו; צחקו שיניים, צחקו עיניים, צחקו רעידות- תחקו בקשת, בצבע, בלחץ. שאלתי את עצמי באופן כללי, אם זאת בדידות. ידעתי שאם אני אשאל מישהו אחר... (הוא מחזיק עוד כמה שניות ואז משחרר למצב יותר נינוח, פחות בימתי לכאורה ופונה לקהל)

טוב, המונולוג הזה למכירה! זה מתוך תסריט שנקרא ”רווק במרץ” והוא עוסק ברגע המנטלי שמתרע בין הרווקות לזוגיות. אני מאמין שזה יכול להצליח מכיוון שזה נושא משותף לכולם.

עכשיו, זה שש מאות דולר אם רוצים להשתמש רק במונולוג ואם רוצים את כל התסריט אז יש חוזה ותנאים ואנחנו נהיה שותפים באחוזים...